

Bevezető gondolatok Erdei Ernő beszámolójához

Ott, valahol a bánásági veszendő végeken, a Kárpát-medence legdélebbi magyarlakta településein, egy kis nemzetközösség vívja hősi küzdelmét a fennmaradásáért. Sokszor a tömb- és az anyaországi magyarságtól elfeledve, magára hagyatottan, mégis töretlen erővel védi magyarságát, kultúráját és hagyományait. Hogy ez a kis közösség más, idegen nyelvű népek által elszigetelve megőrizhesse nemzeti identitását, nagyon sok lelkes, öntudatos ember munkájára van szükség. Ezt a munkát, pontosabban annak is csak egy töredékét ismerteti ez a beszámoló arról a rendezvénysorozatról, amely megkísérli összefogni, kulturális élményben részesíteni, anyanyelvre oktatni, magyar öntudatra nevelni a dél-bánásági magyarságot, és ezt, hangját hallatva, a világ tudomására is hozni.

Sajnos, ezt az üzenetet, amely egyfajta segítségkérés is, a tömb magyarsága csak nagyritkán hajlandó meghallani, még kevésbé támogatást nyújtani. Pedig

néha elég lenne csak egy kis erkölcsi támogatás, kitartásra biztatás. Persze, azért az anyaországi pénzeszközökből egy morzsányi a dél-bánásági szórványt is megillethetné. Mert aki közelebb van a tűzhez, az a húsosfazékból is többet markolhat.

A Dél-Bánáság magyarsága sajnos e tűztől messze esik, legtöbbször, még a melegsége sem érződik el odáig. Ezért szükséges ez az összetartás, hogy egymás szíve melegével gyújtsa lángra és éltesse azt a tüzet, amely a megmaradást biztosítja. És egyszer talán, amint Reményik Sándor írta, „ez a sok – sok titkos láng / Összefogna egy láncba ...! / Az égig, a csillagos égig érne, / És minden idegen rongy benne égne!”

Az Aracs kiemelt feladatának tartja a szórvány hangját hallatni, főleg a legveszélyeztetettebb dél-bánásági magyar közösségből, ezzel is jelezve, hogy csak az egymásba kapaszkodás hozhatja meg a magyar feltámadást.

